तत्र च प्रविवेशैकं मठमार्यैरधिष्ठितं ।
नानादेशोद्भवैस्तैस्तैर्द्विजैरभ्यागतप्रियैः ॥ २५० ॥
श्रीमता निर्मितं राज्ञा तत्रत्येनार्यवर्मणा ।
ऋद्धं समग्रसौवर्णहृद्यदेवकुलान्वितं ॥ २५१ ॥
तत्र सर्वैः कृतातिथ्यमेकस्तं ब्राह्मणो ऽतिथिं ।
स्नानेन भोजनैर्वस्त्रैर्नीत्वा गृहमुपाचरत् ॥ २५२ ॥
सायं च तद्मठस्थः सन्पुरे शुश्राव तत्र सः ।
विदूषकः सपटहं घोष्यमाणमिदं वचः ॥ २५३ ॥
ब्राह्मणः क्षत्रियो वापि परिणेतुं नृपात्मजां ।
प्रातरिच्छति यः सो ऽद्य रात्रौ वसतु तद्गृहे ॥ २५४ ॥
तच्छ्रुत्वा च निमित्तं च तदाशङ्क्य स तत्क्षणं ।
गन्तुं राजसुतावासमियेष प्रियसाहसः ॥ २५५ ॥
ऊचुस्तं मठविप्रास्ते ब्रह्मन्मा साहसं कृथाः ।
तत्र राजसुतासद्म तद्भृत्योर्विवृतं मुखं ॥ २५६ ॥
यो हि तत्र प्रविशति क्षपायां न स जीवति ।
गताः सुबहवश्चैवमत्र साहसिकाः क्षयं ॥ २५७ ॥
इत्युक्तो ऽपि स तैर्विप्रैरनङ्गीकृततद्वचाः ।
विदूषको राजगृहं ययौ तत्किंकरैः सह ॥ २५८ ॥
तत्रार्यवर्मणा राज्ञा स्वयं दृष्ट्वाभिनन्दितः ।
विवेश तत्सुतावासं नक्तमर्क इवानलं ॥ २५९ ॥
ददर्श राजकन्यां च तामाकृत्यानुरागिणीं ।
नैराश्यदुष्खविधुरं पश्यन्तीं साश्रया दृशा ॥ २६० ॥
आसीच्च जाग्रदेवात्र स रात्राववलोकयन् ।
करे कृपाणमाग्नेयं चिन्तितोपनतं दधत् ॥ २६१ ॥